

Och, meiske, 't doet me zoo'n verdriet
 Dat jij dat *heerlijk* vindt!
 Maar.... heb je wel eens goed bedacht,
 Is het ook.... *éerlijk*, kind?

N. v. SILLEVOLD—HAASSE.

Marietje en Wim.

Op een mooien zomerdag gingen Marietje en Wim voor het eerst met hun vader en moeder mee naar buiten, logeeren in een groot huis, dat midden in een bosch stond. En als je dan het bosch uitliep, kwam je op een groote hei, waar je naar hartelust kon stoeien en spelen.

Marietje en Wim vonden alles natuurlijk heerlijk. Ze wisten haast geen raad van plezier, toen ze hoorden dat ze drie weken, drie heele weken in dat mooie huis zouden blijven. Wat een groote slaapkamer hadden ze samen, met een balkon erbij! En als je op dat balkon stond, kon je ver het bosch inkijken. Eerst keek je over al de leuke dingen bij het huis, de kippenhokken, de hondenhokken en in één hok liep een groote waakhond op en neer. Die werd 's nachts losgelaten en paste dan op het huis.

Marietje en Wim vonden het een feest, in zoo'n groote kamer met zoo'n mooi balcon te gaan slapen. Thuis hadden ze ieder een héél klein slaapkamertje. Maar in dat kleine slaapkamertje was een vaste

waschtafel en ze konden wasschen, plassen en tanden poetsen, zooveel en zoolang ze wilden. Hier stond voor hen samen een ijzeren waschtafeltje. Eigenlijk *was* het niet eens een tafeltje, het was een ijzeren ring op drie pooten en in die ring hing een waschkom. In die kom stond een kan met water. Op een plankje aan den muur kon je je tandenpoetspul neerleggen. Eerst vonden Marietje en Wim dat waschtafeltje heel grappig. Maar moeder moest er toch een oogje op houden dien avond. Want toen Marietje zich gewasschen had, wist ze niet, waar ze met het waschwater moest blijven en toen Wim de kan op nam om te zien hoeveel water er voor hem was overgebleven, was de kan al leeg.

Moeder wees, dat ze het water in een witte emmer moesten storten, en dat ze nieuw water op de gang konden halen. Daar was een kraan. Maar verbeeld je, de mevrouw van het pension had gezegd, dat ze zuinig op het water moesten zijn. Want iederen morgen moest haar man het water voor hun allen uit den grond oppompen naar een groote gesloten waterbak op zolder en vandaar liep 't dan door de buizen naar de kranen in het huis. Als je nu teveel water gebruikte, moest meneer twee maal pompen op één dag, en hij had toch al zooveel te doen met de kippen en de honden en den moestuin.

Tandenpoetsen werd voor dien eersten avond maar overgeslagen, want iedereen was moe. Wim vond dat wel een heel ding, want hij was o zoo

trotsch op zijn goedverzorgde blinkend-witte tandjes.

Den volgenden morgen was het echt een pretje voor Marietje en Wim om wakker te worden in de mooie, groote kamer. Het zonnetje scheen al lekker naar binnen. O! wat zou het nu fijn zijn in het bosch, en bij de kippen en de honden! Marietje was in een wip het bed uit. Wim deed haar dadelijk na. En toen rende me die slimme Marietje ineens naar het waschtafeltje en riep, net als bij het touwtjespringen: „Eersie!” Wim schrok er van en toen zei hij: „Nee, dat kan niet, want *ik* kan toch die groote kom niet uitgooien, je ben veel groter, jij kan de kom wel leeggooien.”

„Niet waar! niet waar!” riep Marietje boos. „Als jij 't niet kan, kan ik 't ook niet! Jij kan 't best, jij bent immers een jongen, jij moet het doen. De heeren doen altijd zulke dingen voor de dames.”

Marietje maakte zich geweldig driftig. Wim bleef, als altijd heel wat bedaarder. Hij was wel drie jaar jonger dan Marietje, maar heel dikwijls was hij de wijste.

„Nou ik kan 't niet,” zei Wim. „Ik ben vijf jaar en mijn armen zijn nog niet zoo sterk.”

Daar begon Marietje weer opnieuw haar verhaal, hoe langer hoe driftiger.

Moeder kwam binnen, zag dadelijk, wat er aan de hand was en verbood Marietje. Toen zei ze, dat Wim zich 't eerste moest wasschen en dan moest Marietje de kom uitgooien. Maar Wim moest voor Marietje nieuw water gaan halen, hij kon de kan neerzetten en die dan vol laten loopen.

Nu ging alles gauw. Wim kleedde zich heel vlug aan en had zijn vroolijke snoetje weer terug. Maar Marietje hield de bokkepruik nog wat op en mopperde: „die jongen, hij kan het best, die jongen.”

Wim holde naar beneden en sprong naar buiten, Marietje had langer werk met haar kleeren.

Moeder kwam weer eens kijken en zag, dat Ma-

rietje nog boos was. – „Hoor eens, Marietje!” zei ze, „Je bent heelemaal niet lief voor je broertje. Hij had gelijk – hij kan onmogelijk die groote zware kom uit den ring tillen en in den emmer leeggieten. Ik begrijp niet, hoe je 't van je broertje vragen kan! Ik vind dat je vaak onaardig tegen hem bent. Gisteren in den trein ook. Wat had je niet een aanmerkingen op hem! Hij zat niet stil genoeg naar je zin, hij sprong niet gauw genoeg op, toen jij in

het treingangetje wou wandelen met hem, hij deed te lang over zijn boterham. En hij zei maar niets dan: „Wat baas je toch over me, Marietje!” Soms denk ik wel eens: Zou Marietje wel van haar broertje houden?” Stampvoetend riep Marietje: „O neen, ik houd heelemaal niet van hem! Hij is een lastige jongen en wil niets voor me doen.”

„Marietje, daar meen je niets van!” zei Moeder waarschuwend. „Ga nu maar den tuin in en blijf wat dicht bij het huis, want zoo dadelijk roep ik jullie voor het ontbijt.”

Net was Moeder beneden en verschikte nog iets aan de ontbijttafel, die mevrouw gedekt had, of daar kwam Marietje naar binnen hollen met zoo'n ongelukkig gezichtje, dat Moeder haar angstig tegemoet liep. Ze gooide zich in Moeders armen, begon toen luidkeels te huilen en snikte: „Wim is met een grooten jongen aan 't vechten en - ik - vind - het - zoo - naar!”

Moeder zei echt geschrikt: „Laten we er gauw heengaan” en Marietje trok Moeder aan de hand den tuin mee in. - Terwijl dacht Moeder: „Wim *vechten?* Mijn kleine, verstandige baasje, *vechten?* Wat kan er nu toch wezen?”

Daar waren ze bij den moestuin. En o - daar was Wim heusch aan 't vechten! Met een jongen, die wel tweemaal zoo groot was als hij en die hem op den grond gooide, nog vóór Moeder bij hem was, Marietje gilte 't uit.

En Moeder bukte zich over haar jongetje, dat bloedrood zag en zijn handjes voor den mond

drukte om niet te huilen. – Ze zette Wim neer op zijn beenen en zei tegen den jongen: „Hoe komt 't, dat jij wil vechten met zoo'n kleinen jongen?” – De grootelijs riep huilerig: „Nou, alstie op mijn komkommerranken trapt! Nou worden mijn komkommers allemaal bitter, want jij trapt er ook al op en die meid ook.” – Moeder keek naar haar voeten. Ja, ze stonden alle drie op en en tusschen de komkommerranken, die ver over de paadjes heengroeiden. Maar hoe konden stadsmenschen zulke dingen weten. – Moeder werd boos en zei: „Dan had je dat behoorlijk tegen hem moeten *zeggen* en niet ineens er op los slaan. Schaam je – zoo'n groote jongen tegen zoo'n kleintje – foei! foei! foei!” Moeder sloeg haar eenen arm om Marietje heen, die nog altijd tranen met tuiten hilde en haar anderen arm om Wim, die hijgde van inspanning om maar niet te huilen. – Achter hem bleef de groote jongen hardop jammeren: „O! o! mijn komkommers! Nou zijn mijn komkommers bitter!”

Moeder stuurde Wim naar boven om zich te wasschen en een schoon pak aan te doen. Toen ging ze in den grooten stoel zitten en nam Marietje op schoot. Ze liet Marietje eens uithuilen, haar hoofdje tegen Moeders schouder. – Toen Marietje kalmer werd, duwde Moeder het blonde krullekopje wat van zich af, zoodat ze in de behulde oogjes kon zien. En Moeder zei alleen maar: „Dus Marietje, je houdt tòch wel van je broertje, nietwaar?” – Diep beschaamt bergde Marietje haar kopje weer heelemaal weg bij Moeder.

Vader en Wim kwamen tegelijk van boven. Wim

glom van 't wasschen en zijn schoone blauwe speelpak stond hem kwiek. Hij had een geweldige buil midden op zijn voorhoofd en Marietje moest er nog even om nasnikken. - Het ontbijt smaakte hun allen goed, na zooveel drukte in den vroegen morgen. Vader had boven van Wim het verhaal al gehoord en dus praatte niemand verder over de narigheid. Na 't ontbijt gingen Marietje en Wim, met de armen om elkaar heen geslagen naar 't bosch. - De jongen, die zoo om de komkommers had gehuild, was 't zoontje uit het pension. Moeder ging hem later in den ochtend eens zeggen dat 't hun alle drie erg speet, dat ze hem zoo'n schade aan zijn komkommers hadden bezorgd, maar dat ze geen van drieën verstand van komkommers hadden. De jongen zei niet veel terug, hij schaamde zich diep, hij had de geweldige buil en Wims vuile en gescheurde pak wel gezien. - De jongen, Marietje en Wim konden maar geen vrienden worden, de heele drie weken niet. Maar kibbelen deden ze toch ook niet meer. Het zusje en 't broertje werden zulke goede maatjes, dat Moeder en Vader er veel plezier in hadden.

NANNIE VAN WEHL.

De verstoorde zangles.

Het was een strenge winter geweest. Maar de lentemaand zette goed in. Het zonnetje had zijn best gedaan. De sneeuw was ontdooid en het ijs in de